Název: Moje moucha

Ten kluk, jako většina teenagerů, věřil, že je nesmrtelný. A dva dny po jeho čtrnáctých narozeninách bylo po něm.

Tráva se zelená, ze země raší první květiny. Nad lukami poletují motýli a cvrčci cvrkají pořád dokola tu samou písničku, zatímco mě slunce svými paprsky šimrá na lících. Zhluboka jsem se nadechl jara a potom znovu a ještě jednou, až jsem měl plíce plné květin a motýlů a skoro jsem se proměnil v ptáka a odletěl někam k úpatí hor, které tohle malé údolí dokonale ukrývají před zraky městských blbců, již se vyvalují u svých obrazovek. Možná jim z koutku úst vytéká slina, protože jsou tak zahledění do těch mozek otupujících mašin, že zapomínají polykat. Možná poklimbávají a hlava jim padá na stranu. Možná chci být jako oni a možná takový jsem.

Naposledy jsem pohlédl do slunce. Slunce se na mě taky podívalo a zašeptalo něco, čemu jsem mohl rozumět jen já.

Lidi se na mě dívají jako na vraha, i když určitě nic netuší. Jenom to cítí, mají ten pocit zakořeněný někde hluboko v sobě. Rozlišují věci na dobré a špatné. Chyby jsou špatné a moje chyby jsou nehorší. Je to vtipné.

Sklonil jsem se k tomu klukovi a na chvíli mě napadlo, jestli slunci nerozuměl taky on. Hleděl na mě totiž tak vševědoucně. Možná že se skrz něj díval Bůh. Zasmál jsem se, zatlačil mu oči a palcem a ukazováčkem jsem se pokusil zavřít mu víčka. Nešlo to úplně, jelikož byl příliš ztuhlý, ale povedlo se to natolik, abych už neviděl jeho zornice. To mi stačilo. Odvrátil jsem se od něj a v zádech jsem pořád cítil jeho pohled, možná ještě silněji než předtím.

Vedle nás zela přes metr hluboká jáma. Pot na mém od pasu nahoru nahém těle začínal navzdory hřejivému slunci chladnout a mně se třásly ruce. Čekal jsem moc dlouho, všechno to vyprchávalo a to bylo špatné. Bude to ještě mnohem horší, pokud si nepospíším. Lehce malátně jsem se došoural k chlapci, s námahou jej zdvihl a opatrně přenesl až k jeho hrobu, kde bude odpočívat ještě hodně dlouho. Nebo napořád. Když jsem ho držel ve správném úhlu, slunce společně s květy jabloně vytvářely na jeho břiše podivné obrazce. Než jsem tělo pustil, všiml jsem si, že jsou ty zatracené oči znovu otevřené, a potom to žuchlo a křuplo a on ležel zkroucený v hlíně a včely mu bzučely smuteční pochod.

Cestou do města mě napadlo, že se na to místo určitě jednou někdo posadí. Pod zadkem bude mít hnijícího kluka, ale bude se kochat tou nádherou okolo a tetelit se radostí, že tohle údolí objevil a třeba si i zazpívá nebo si lehne na záda a bude hledět do nebe a vymýšlet, co mu ty mraky na nebi

připomínají. Znechuceně jsem se otřásl. Včera by mi ta představa připadala úsměvná, včerejšek však už dávno vyprchal a zůstalo mi jen to tělo, ruce špinavé od krve a hlíny a lopata, která už má to nejlepší za sebou. Hodil jsem ji do zarostlého koryta, jímž kdysi tekla řeka, ale dnes skýtalo jen chuchvalce větví, listí a odpadků a sem tam nějakou odhozenou injekční jehlu.

O několik minut později se přede mnou vynořilo město a tím se už po tolikáté uzavřela smyčka. Byl jsem opět tam, kde jsem kdysi začínal. Vrátil jsem se domů a stal se jedním z městských blbců před svou bednou. Otrávený se vracím z práce a potom slintám a usínám s hlavou na straně v pohodlném křesle z falešné kůže a s ním svoje propadlické sny.

Všechno má svoje mouchy, svoje chyby. Já jsem jako oni, určitě, určitě, nemůžu být jiný. A moje moucha je stejná jako všechny ostatní. Všichni jsme stejní a já za to nemůžu.

Když dojdu na konec smyčky…

Smyčky nemají konce.

A pak budu znovu městský blbec.